

POSTANOWIENIE

27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. spółki jawnej w likwidacji w Ł.

przeciwko J. P.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej E. spółki jawnej w likwidacji w Ł.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 maja 2022 r., I AGa 102/21,

- 1) **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) **obciąża kosztami postępowania kasacyjnego powódkę, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które

– zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 maja 2022 r. (sygn. akt I AGa 102/21) strona powodowa E. spółka jawna w likwidacji w Ł. oparła wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stwierdzając, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Celem wykazania tej okoliczności zaprezentowała lakoniczny wywód (wzmiankę) odnośnie do kwestii dokonania podziału zysku w spółce jawnej, kiedy to jej wspólnicy nie są legitymowani do pobierania innych niż zysk środków finansowych spółki, zwłaszcza w sytuacji braku formalnej decyzji w postaci uchwały lub adekwatnej zgody.

Odnosząc się do wskazanej przez stronę skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy stwierdzić, że nie została ona wykazana.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że zachodzi ona wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie kwalifikowanych uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym i oczywistym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W rezultacie oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest, zaś, oczywiste naruszenie

konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 niepubl. i przywołane tam orzecznictwo). Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). W konsekwencji, kiedy dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest „tylko” usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania, w procedurze selekcji „przedsądu” konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Strona skarżąca powinna zatem uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Tymczasem poprzestała ona jedynie na kilkudzaniowej wzmiance dotyczącej kwestii dokonania podziału zysku w spółce jawnej. Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być wystarczający dla uznania jego zasadności zwłaszcza w sytuacji, w której stanowisko prawne Sądu drugiej instancji co do meritum znajdowało uzasadnienie m.in. w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok tego Sądu z 3 lipca 2008 r., IV CSK 101/08, niepubl.).

Należało zatem przyjąć, że powołana przez skarżącą przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została wykazana.

Wskazać też należy, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. przy przyjęciu zasady odpowiedzialności powoda za wynik postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[a!]

[SOP]